

1. Fejezet - Kirill

A kristálypohárba ömlő whisky mély, aranybarna színe a szoba félhomályában úgy ragyog, mintha lángot tartanék a kezemben. Erős, füstös illata betölti az orrom, mielőtt egyetlen mozdulattal felhajtom. A folyadék égeti a torkom, de ez a fájdalom... jólesik. Emlékeztet, hogy élek. Hogy győztem.

Apám temetése ma volt.

A rohadék végre ott van, ahová való – a föld alatt, a saját bűnei közé temetve.

A ceremónia? Színjáték. A részvétet mímelő arcok, a sóhajok, a hazug könnyek. Undorító. Én rezzenéstelen arccal álltam, mintha gyászolnék, pedig csak számoltam a perceket, amíg a föld végleg betemeti őt.

Megfordulok, az íróasztalomhoz lépek. A mahagóni lapra szórt papírok közt ott a fényképünk. Mi ketten. Az ördög és a tanítványa. Felveszem a keretet, és belenézek a szemébe, amik még üvegen át is vádlónak tűnnek. Mintha azt suddogná, *tudom, mit tettél*.

Hát persze, hogy tudod, te szemét. Csak én jobban játszottam a játékot, mint te.

Az asztalra hajítom a képet, nézem, ahogy eldől. Rohadj csak ott, ahol vagy!

A falon lévő óra kattogása idegesítően hangos. Minden egyes kattánása figyelmeztet: közeleg a találkozó. Az alvezéreim, a kapitányaim... hűségesekek – de nem hozzám. A Diabolhoz. Eddig. Mától ez megváltozik.

Ez most már az én világom. Az én szabályaim.

Megigazítom a nyakkendőmet, kisimítom az ingem ujját, a mandzsettagomb makulátlanul csillan. Tökéletes kell, hogy legyek. Minden részlet számít. A győzelemhez nem elég a hatalom – uralkodni is tudni kell. Minden perc, minden lélegzetvétel közelebb visz a célomhoz, amire éveken keresztül vártam, vágytam. Végre megérkeztem ide. A csúcsra.

Kopogás. Határozott, biztos. Natasha. Már a lépteiből megismerem. Belép, és egy pillanatra megáll. Hosszú, fekete haja hullámokban omlik a vállára, acélszürke szeme egyetlen mozdulat nélkül olvas bennem. Előtte nincs álarc. Soha nem is volt rá szükség.

– Nyugtalannak tűnsz, Kirill – mondja halkán. Hangja puha, de benne van az a csipetnyi aggodalom, amit csak ő engedhet meg magának velem szemben. – Mi a baj?

Az asztal szélére ülök.

– A múlt. Néha még mindig kísért – felelem. Tudja, mire gondolok. Mindig tudja. Gyerekkorunk óta belém lát, mintha a gondolataim egy nyitott könyv lenne.

Egy pillanatra hagyom, hogy a tekintetem rajta időzzön. Natasha. Gyerekkori szövetségesem. Túlélő. Harcos. Mint én. A modern világ titkos fegyvere. Az, hogy mellettem áll, nekem maga a biztosíték.

– Jurij – sziszegem, és már a neve is elég, hogy a düh felkússzon bennem. – Megint a szarságával fáraszt.

– Mi a baj? – kérdezi, és a szeme megvillan. Ő is utálja.

– Az, hogy él – morranok fel. – De majd elintézem. Tanácsadónak képzeled magát. Mintha bárkit is érdekelnének a tanácsai. Vén faszfej. Téged választottalak

– húzom a szám sarkát egy gúnyos mosolyra –, és nem azért, amit a lábad között hordasz.

Natasha elmosolyodik, halványan, de az a mosoly egy harcos mosolya.

– Nem foglak cserbenhagyni.

– Tudom – mondom, és ekkor kivágódik az ajtó.

Jurij áll ott, vörös arccal, izzadtan, mint egy túlforrósodott kazán. Az ősz haja túl sok zselétől fénylik, mintha ezzel próbálná elfedni a gyengeségét.

– Kirill – köszön, és a hangjában annyi a hamis tisztelet, hogy megfájdul tőle a fejem. – Remélem, megfontoltad az ajánlatomat?

Az állkapcsom megfeszül, érzem, ahogy az izmok megugranak a bőröm alatt.

– Már döntöttem. Natasha lesz a tanácsadóm.

Jurij szeme összeszűkül, a szája gúnyos mosolyra húzódik.

– Egy nő? Az apád forogna a sírjában! Egy nőnek a konyhában a helye, vagy az ágyban, széttárt lábakkal – köpi ki a szavakat. – Kirill, ez a mi szervezetünk, ez nem egy... nem egy...

Natasha szeme megvillan, előrelép.

– A nemem nem határozza meg az értékemet, Jurij. A munkám igen. Többet érek, mint hogy csak egy ágymelegítő legyek.

Nem hagyom, hogy tovább feszítse a húrt. Lassan felállok, és minden mozdulatommal éreztetem vele, hogy egy hajszál választja el attól, hogy elvágjam a torkát.

– Köszönöm a szolgálataidat az apám alatt, Jurij – mondom, a hangom jéghideg. – De az idők változnak. És ha még egyszer így beszélsz róla... kibelezlek.

Jurij nyel egyet, de aztán lehajtja a fejét.

Lassan odasétál az asztal túlsó végéhez, leül, de látom rajta a haragot. Jó. Csak próbálkozz, te féreg.

A szoba lassan megtelik a kapitányaimmal. A tölgyfaasztal körül foglalnak helyet, és mindegyikük mozdulatán érzem a feszültséget. Néhányuk tekintete kihívó, másoké óvatos. Mint a sakktáblán a bábuk, amik várják, mikor döntöm le őket.

Hangosan kihúzom a székem, a nyikorgásra csend telepszik a szobára.

Érzik. Érzik, hogy valami megváltozott.

– Jó estét, uraim – bólintok, és lassan körbenézek rajtuk. – Úgy tűnik, mindenki alig várja, hogy megvitassuk a szervezetünk jövőjét. Tudom, hogy mindenki kíváncsi arra, mit jelent a szövetségünk Luke-kal és a La Morte-val.

A férfiak közül többen moccogni kezdenek, és kerülik a pillantásomat. Egyesével végig mérem őket. Nem mindenkinek fog tetszeni az irány, amit választottam, de vajon lesz valakinek bátorsága megszólalni? Remélem. Kurvára remélem. Alig várom, hogy valakin végre kiereszthessem a gőzt.

– Megnyugtatlak titeket – folytatom, miközben kényelmesen hátradőlök. – Ez a szövetség nem arról szól, hogy gyengék vagyunk, vagy hogy alárendeljük magunkat nekik, hanem arról, hogy egyesítjük az erőinket, terjeszkedünk, és kiirtjuk az ellenségeinket.

Szándékosan tartok szünetet, hagyom, hogy a szavaim megüljenek a levegőben, mint a puskaporszag a lövés után.

– A Diabol nevét még a pokolban is suttogni fogják – teszem hozzá végül, és élvezettel figyelem a reakciókat.

Néhányuk arcán halvány megkönnyebbülés villan. Mások továbbra is kerülik a tekintetem.

Nem baj. Majd a saját módszereimmal szerzek hűséget. A félelem mindig jobb, mint a lojalitás illúziója.

Natasha a háttérben áll, árnyékként figyel. Tudom, hogy mindent észrevesz, amit én is, talán még többet is.

Ahogy a megbeszélés lassan véget ér, az emberek elszivárognak, Natasha felém lép.

– Nem kell elbűjnod – mondom neki, hátradőlve a széken.

– Tudom – feleli nyugodtan. – Csak időt akartam hagyni nekik, hogy lenyeljék a gondolatot, hogy nők is tölthetnek be pozíciókat.

– Milyen tapintatos tőled – jegyzem meg gúnyosan.

Natasha rám villantja a szemét, de halványan elmosolyodik.

– Ebben a világban nőttem fel, Kirill. Tudom, milyenek ezek az emberek. De hiszek abban, amit építünk. Lehetőségünk van változtatni. És végre leszámolhatunk ezzel az ósdi világnézettel.

– Az öregek ellenállnak majd – mondom halkan. – De bebizonyítjuk, hogy tévednek.

Felállok, intek neki, hogy üljön le a laptopom elé.

– Vissza az üzlethez.

– Oké. Mit akarsz?

– Törd fel a város biztonsági rendszerét, és kapcsold ki a kamerákat a dokkok környékén. A kikötőben a kettes raktár áramellátását is szüntesd meg.

– Gyerekjáték – feleli, és máris gépelni kezd.

Natasha ujjainak tánca a billentyűzeten szinte hipnotikus. Semmit sem értek a kódokból, de lenyűgöz az a magabiztosság, ahogy kezeli őket.

– Találtál bejutási lehetőséget? – kérdezem.

– Majdnem – feleli, tekintetét le sem véve a képernyőről. – A titkosításuk jó... de nem olyan jó, mint én. Ne parázz, mindent kézben tartok.

Elmosolyodok.

– Élvezem nézni, ahogy dolgozol. Olyan... magával ragadó.

– Hízalgéssel nem érsz el semmit – vág vissza, de a szája sarkában ott bujkál egy alig észrevehető mosoly. – Hagyj koncentrálni, jó?

– Rendben.

Ellépek az asztaltól, és a bárpulthoz megyek. Újabb whiskyt töltök, de mielőtt felhajtanám, hátranézek rá.

– Légy óvatos, Natasha. Van egy olyan érzésem, hogy a dolgok bonyolódni fognak.

– Mindig az vagyok, Kirill – mondja, anélkül hogy felnézne.

– Tudom – mormogom, és lehajtom az italt.

Nincs kétségem afelől, hogy sikerülni fog neki megoldania. Mindig sikerül. Az ital égeti a torkom, de közben kellemes melegséget is hagy a nyomában.

Pár perc múlva hallom a diadalmas hangját: